

zame. In raditega ne morem dohajati drugih otrok na poti v nebo. Mamica, ne jokajte po meni, ne obtežujte me!“

„Oh ne, ne, moj angel! Več ne bom plakala!“ je zaklicala mati in se predramila.

Z začudenjem se je ozrla okrog sebe in je spoznala, da je na njivi Gospodovi — in na uvelem drevju je cvetel lunin svit.

Mati se zagleda v jasno luno. Mirni usmev ji prešine obličje. Poklekne na gomilo hčerkino, boža jo z mehкими rokami, kakor nekoč glavico hčerki, in šepeta: „Ne, ne, zlata moja! Nič več ne bom plakala po tebi.“

Vstala je, šla domov in sladko zaspala do belega dne.

In odsihmal se je spominjala na hčerko brez solz. Saj se je spominjala na svetnico in veselila se je, da bo spet kmalu prebivala z možem in s hčerko vred v kraljevskem gradu — v gradu Kristusa Kralja, ki mu pa na vekov veke ne pade krona z glave, in ki ne bo umrl na vekov veke.

V tej nadi, s tem balzamom sta se ji zacelili dve globoki rani v njenem srcu.

RAJNIM NA SPOMIN.

Tak milobno poje zvon,
da od žalosti globoke,
ko poslušá tužne zvoke
se solzi nebo.

Tak turobno poje bron,
da obdalo bridko žalje
vžalovalne črne halje
jasno je nebo.

Tužno poje zvon iz lin.
Ljudstvo bridke solze toči,
roke sklepa v prošnji vroči
rajnim na spomin.

Žalostno je vse tako,
na grobovih pa svečano
s cvetjem vse je posejano
tak veselo in lepo!

Mokriški.

